

Jak se plní sny

Je to na první pohled vlastně tuctový příběh: krásná dívka se jako spousta jiných touží stát modelkou. Obesílá modelingové agentury, po čase si jí jedna z nich všimne, začne fotografování, první úspěchy. Ano, až potud nic zvláštního. Až na jednu maličkost – ta dívka chodí o berlích...

S Janou Flechtnerovou z Opočna se osud zrovna dvakrát nemazlil. Po mamince zdědila nemoc, zvanou Charcot-Marie-Tooth (C-M-T), neboli periferní neuropatii. Ta způsobuje postupné zhoršování pohyblivosti nohou. Ve svých 26 letech se už neobejde bez francouzských holí. To jí však nebrání v tom, aby svůj život žila na plný plyn.

„Chci podobně postiženým lidem ukázat, že největší chybou je rezignace. Jistě, není to jednoduché, své

hraje falešný soucit okolí, problémy se zaměstnáním, často až neskutečná byrokracie, stejně jako celkový přístup společnosti k handicapovaným lidem. Ale člověk se nesmí nechat zlomit,“ říká.

A také že nenechá, naopak. Ten elán a temperament, chuť poznávat pořád něco nového by téhle půvabné mladé ženě mohla závidět spousta jejích i zcela zdravých vrstevnic. Vystudovala obor sociální patologie a prevence na pedagogické fakultě, pak se pustila ještě do sociální a speciální pedagogiky. Právě tady na fakultě jí začali spolužáci říkat něžně sexyberlička. Obdivovali ji a nosili na ruku. Často doslova – to když byla přednáška v některém z vyšších pater budovy. O ctitele nikdy neměla nouzi. A byl to právě její bývalý přítel, který ji přivedl na myšlenku stát se modelkou.

„S mým postižením to byl vlastně kacířský nápad. Ale na druhou stranu, pěknou tvář mám, odpovídající míry také a k focení zas až tak moc mít zdravé nohy nepotřebuju. Tak proč to nezkusit? Když se mi podaří prosadit, dám snad příklad ostatním a třeba změním i přístup většinové společnosti k nám,“ uvažovala tehdy.

Začátky ale nebyly jednoduché. Jana obeslala desítky agentur, žádná z nich však neprojevila zájem. Často se ani neobtěžovaly odpovědět. Zlom nastal v okamžiku, kdy oslovila modelingový server „Svět modelek“ s přáním, že by si chtěla nechat jako začínající modelka udělat pár pěkných fotografií. Majitel serveru reagoval obratem.

„Ten mail, že hledají skvělého fotografa, mě okamžitě upoutal. Ano, mám zájem to děvče fotit, odpověděla jsem hned,“ vypráví

bratislavská profesionální fotografa Andrea Zavorsky. „Prohlížela jsem její amatérské fotky a nešlo mi nějak na rozum, že ta dívka má nějaký handicap. Vyzářovalo z ní takové množství pozitivní energie, že by ji mohla rozdávat plnými hrstmi. V hlavě se mi hned začaly hromadit nápady, co všechno by šlo s Janinou krásnou tváří nafotit. A to jsem netušila, že má krásné i tělo. Na to jsem přišla až při fotografování...“

Pak už šlo

„Život se má žít, NE PŘEŽÍVAT...“

všechno jakoby samo. Začali se o ni zajímat fotografové, modelingové agentury, časopisy. Do svého pořadu „Uvolněte se, prosím“ si ji pozval herec Jan Kraus. A všechny hned překvapila svou otevřeností a upřímností. Znájí ji i diváci slovenské televize Markíza. Během několika měsíců se jí podařilo to, co jiným trvá často roky.

„Teď jsem ale musela polevit. V polovině dubna jsem u pana profesora Pavla Dunga postoupila složitou operaci levého kotníku, takže jsem měla tříměsíční sádrovou dovolenou. K focení se vracím zase teď v září, chtěla bych se věnovat umělecké či volné tvorbě,“ plánuje.

Nu, polevila... i se sádrou na noze absolvovala několik dalších fotografování, např. s Markétou Uhlířovou (viz ukázky na této dvoustraně).

A krátce na to, co jí na začátku července

sundali sádru z nohy, za 14 dní nato už seděla v letadle, aby si nad letištěm v Kolíně splnila svůj další velký sen. Skočit ze čtyřkilometrové výšky v tandemu padákem.

Letět volným pádem, to byl pro ni nádherný pocit. Aspoň na chvíli se prý cítila jako pták. Adrenalin vůbec miluje. Život se má žít, ne přežívat, říká. A tak se chystá vyzkoušet

ještě obří, 17 metrů vysokou houpačku.

A doufá, že se jí jednou podaří svést se i ve formuli 1.

Své sny si Jana plní opravdu vehementně, jako by žádná nemoc vlastně neexistovala. Uvědomuje si ji vůbec

Jana Flechtnerová je mj. také mediální tvář společnosti C-M-T, Občanského sdružení, které pomáhá pacientům s touto chorobou, informuje o problematice rodiny postižených a veřejnost. Vše o této společnosti se dozvíte na stránkách www.c-m-t.cz.

někdy? „Vadí mi bariéry. Noční múru mám třeba ze schodů bez zábradlí. Ale i ty se dají překonat. Co se překonává těžko, jsou bariéry v hlavách lidí. Chtěla jsem studovat na Policejní akademii kriminalistiku. Je to můj další velký sen. Jenže mě odmítli s poukazem na zdravotní stav. Ale kolik detektivů se honí za zločinci a skáče přes ploty? Kriminalista přece potřebuje hlavně analytické myšlení! Svůj handicap vnímám i ve chvíli, kdy vidím krásnou, silnou motorku. Vím, že ji nikdy nebudu moct řídit. Vnímám... no, spíš těm klukům závidím... ale i tenhle sen si jednoho dne určitě vyplním – existují přece čtyřkolky!“ **Jaroslav Volný**